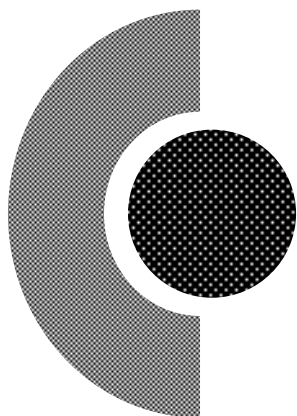

DRIEMAANDELIJKS CONTACTBLAD TUSSEN SCHOOL, GEZIN EN OUD-LEERLINGEN.
REDACTIE, LAY-OUT EN DRUKWERK: PERSONEEL EN SECRETARIAAT.
V.U. M. HILLEN, Zandgroeflaan 2 1160 BRUSSEL – AFGIFTEKANTOOR: 1160 BRUSSEL 16

België-Belgique
P.B.
1160 Brussel 16
1/4288

de uitkijk

Jaargang 39, nr. 129 – Juni 2008

Lutgardiscollege
Zandgroeflaan 2
1160 Oudergem
www.lutgardiscollege.be

Inhoudstafel

Voorwoord	3
Een uitstapje naar Leuven	5
Projectweek: onze uitstap naar Brussel	6
Uitstap vierdes: de Ardennen	7
De nationale plantentuin	10
Het fort van Breendonk	10
Bezoek Antwerpen met de tweedes	11
Workshops woensdag 30 april	12
Latijnolympiade	13
Reisverslag Straatsburg	14
Paris is burning	16
LCO in Berlijn	19
Met het vijfde jaar naar Ieper	22
Culturele avond 2008: MacBeth	25
Brusselse Tuturen voor Scholieren	26
Never again	28
Nieuws van de milieuraad	30
Born in Africa	31

Scholen gaan voor gezond

Dat er steeds meer taken vanuit de overheid naar de scholen toegeschoven worden, blijkt ook dit jaar weer uit diverse interviews van Onderwijsminister Frank Vandenbroucke met de media. Het is duidelijk dat deze opdrachten ingegeven worden vanuit een grote bezorgdheid voor de toekomst van onze jongeren, en dat de minister hoopt dat zijn ingrepen de volgende jaren o.a. met betere eet- en leefgewoonten ook de uitgaven van de ziekteverzekering zullen verminderen.

In september 2007 startte een testjaar waarbij scholen in Vlaanderen een gezondheidsplan moesten opstellen en zichzelf bevragen; “Besteden we genoeg aandacht aan beweging? Bieden de snoep- en drankautomaten wel voldoende gezonde alternatieven? Kunnen leerlingen een gezonde lunch krijgen?” Deze nieuwe opdracht heeft natuurlijk te maken met de belabberde fysieke conditie van onze jeugd en de algemene neiging tot zwaarlijvigheid. Een onderzoek van het ministerie van Volksgezondheid leidde tot de conclusie dat onze kinderen te vaak energie halen uit suikerhoudende producten terwijl het jammer genoeg erg droevig gesteld is met hun consumptie van groenten en fruit of het nuttigen van een gezond ontbijt vooraleer ze ’s morgens naar school vertrekken. Hoe kunnen ze dan op een efficiënte manier de lessen volgen? Laat staan presteren?

Als school kan je natuurlijk een project rond voeding opzetten, de leerlingen leren waaruit een gezond ontbijt bestaat, het hen aanbieden en samen met hen nuttigen, maar zonder de hulp van de ouders veranderen de eetgewoontes niet en blijft de gezondheidsoefening beperkt tot die ene projectweek.

Ook wordt vanaf september 2008 bij decreet het roken in de scholen en tijdens schooluitstappen volledig verboden. Dit bestond al op het Lutgardiscollege en het is niet zonder enige trots dat ik u kan melden dat onze leerlingenraad al in 2002 het wijze besluit genomen heeft om het roken op school te bannen.

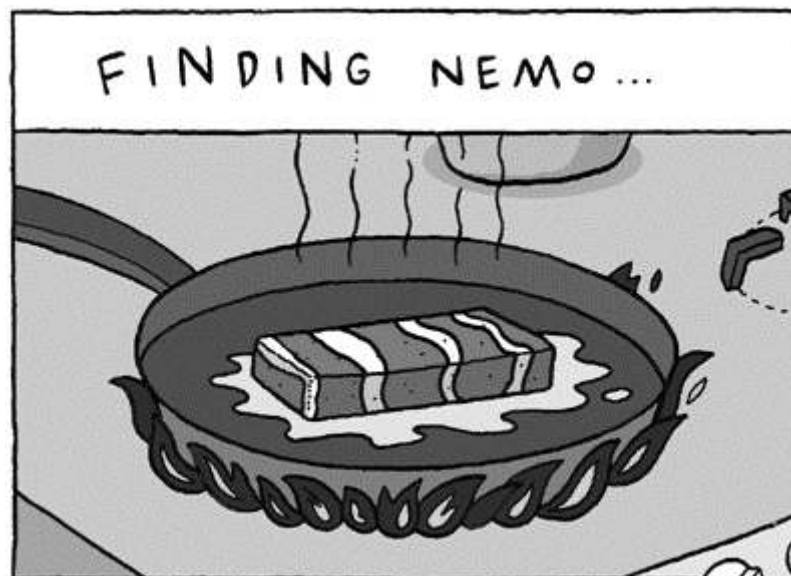
Een gezondheidsbeleid is natuurlijk meer dan een aantal actiepunten. Het moet groeien, het gaat om een mentaliteitsverandering en dat is het moeilijkst.

De vraag blijft echter waarom de school al die extra taken voor zijn rekening moet nemen? Zo starten volgend schooljaar ook de lessen die de leerlingen uit de derde graad moeten voorbereiden op het behalen van het theoretisch rijbewijs. Is de oorspronkelijke kernopdracht van kennisoverdracht en

voorbereiding op verdere studies met het aanleren van de juiste attitudes onvoldoende als uitdaging? Is het de rol van de school om iedere keer opnieuw de tekorten van de maatschappij op te vangen? Ik begrijp de bezorgdheid van de minister en zijn zoektocht naar oplossingen, en natuurlijk is de school daarbij een ideaal hulpmiddel, maar hoewel we nog steeds proberen te toveren en onze kwaliteit te bewaren, vrees ik dat we het de volgende jaren heel moeilijk zullen hebben om onze huidige vijfde plaats op de OESO-wereldranglijst (en we komen van een eerste plaats in 2003!) te garanderen.

Stof om over na te denken nu het volgende schooljaar al om de hoek komt kijken. Maar u weet, wij gaan nieuwe uitdagingen niet uit de weg!

M. Hillen, directeur

Een uitstapje naar Leuven

Ik ben met heel het 1ste om 8u.30 vertrokken naar Kessel-lo.

In de bus was het niet zo leuk omdat ik niet naast mijn vrienden zat.

Toen ik aankwam, werd ik in een groepje geplaatst.

Ik was samen met Margaut, Ilias, Danila en Sefora.

Samen met mijn groepje moest ik 4 opdrachten oplossen die in mijn boekje werden opgegeven.

Door langs 4 verschillende punten te komen konden we deze opdrachten vervullen.

Ik en mijn groepje moesten daarna aan de bus wachten tot alle andere groepjes ook klaar waren.

Daarna ben ik met de andere groepjes vertrokken richting Leuven waar we in het stadspark ons middageten hebben opgeeten.

In het stadspark mochten we ook spelen. Ik heb samen met Pablo en Arthur gespeeld.

We liepen van kleine bergjes naar beneden. Helaas werd ik wel vuil.

Daarna ben ik samen met mijn groepje vraagjes gaan oplossen die meneer Viane en meneer Vandermosten ons gegeven hadden.

Nu moest ik met mijn groepje de vraagjes gaan oplossen door in Leuven te zoeken naar de antwoorden.

Terwijl we de vragen aan het oplossen waren, hebben ik, Margaut en Danila iets te eten en te drinken gekocht.

Het was heel leuk om de vragen op te lossen want we mochten de weg vragen. Je was zelfs vrij en dat vond ik leuk.

Toen we met de bus terug naar school gingen, zat ik naast Kristof. We hebben gelachen en naar muziek geluisterd.

Ik heb deze dag gekozen als de leukste dag van de projectweek omdat het leerrijk was maar op een toffe manier en ik vond het is goed dat we de groepjes niet zelf mochten kiezen zo krijg je de kans om nieuwe vrienden of vriendinnen te maken.

Projectweek: onze uitstap naar Brussel

Om 8u.30 was iedereen al op school , klaar voor onze uitstap naar Brussel. Eenmaal aangekomen, werden we in twee groepen verdeeld : groep één ging in de voormiddag een stadsspel doen en in de namiddag het museum van kunst en geschiedenis bezoeken. De tweede groep begon met het bezoek aan het museum en eindigde met het stadsspel.

In het museum van kunst en geschiedenis , moesten we even wachten , maar het wachten werd beloond. We kregen een gids die ons veel informatie gaf over de verdwenen beschavingen van Egypte , Mesopotamië , Griekenland en Rome . We zagen standbeelden, wandtapijten en nog zoveel meer. Het indrukwekkendste was het reuzemozaïek in het midden van het museum. De gids vertelde vele verhalen rond het ontstaan van het mozaïek. Ook de vele beelden van hoofden en de keramiek vielen ons op.

Ons bezoek was echter niet van lange duur want we moesten al gaan eten. Na het eten was het onze beurt om het stadsspel te spelen. We gingen naar de galerij en werden in groepen van 4-5 man verdeeld. De bedoeling van het spel was zoveel mogelijk vragen over speciale onderwerpen in Brussel te kunnen beantwoorden. Hiervoor

moesten we uit de galerij lopen en onze weg in de straten van Brussel zoeken. We kregen wel natuurlijk een kaart om de gekozen monumenten of winkels te zoeken. Het Agoraplein, de winkel van Neuhaus enzovoort waren plaatsen die we moesten zoeken.

We kregen niet alleen een kaart om onze weg te vinden, ook in de buurt was er het Bureau voor Toerisme. Na vele opdrachten en zoekwerk werden de winnaars van het stadsspel bekend gemaakt (diegenen die de meeste vragen correct hadden beantwoord). De winnaars van het spel kregen een pakje lekkere Brusselse speculaas. De twee groepen werden uiteindelijk terug samengevoegd . We hadden het allemaal maar over één ding: onze leerrijke en toffe ervaring! Bedankt Brussel voor deze onvergetelijke dag !!

Uitstap vierdes: de Ardennen

We keken er al heel het jaar naar uit: de Ardennen! Plots was het zover, op maandag 28 april vertrokken we allen met de bus richting Luik, om daar de stad te verkennen door middel van een vragenzoektocht. Heel veel hebben we niet kunnen zien want het mooie weer liet

het afweten: regen kletterde heel de tijd op de openliggende wegen van Luik. Mooi of slecht weer, het zou een super driedaagse worden! In plaats van een vragenzoektocht was het ondertussen een zoek-elkaar-spel geworden: we waren namelijk iedereen kwijt gespeeld en probeerden elkaar terug te vinden op de juiste, afgesproken plaats! Een geluk dat iedereen elkaar kon bereiken

met de GSM, anders had het nog héél lang geduurd vooraleer we elkaar waren tegengekomen.

Toen we kletsnat op de bus stapten, was zogoed als iedereen vermoeid, maar dat buiten een paar gerekend! Stijn stapte met een overactieve

glimlach naar voor in de bus en begon in de micro over koetjes en kalfjes te praten! Van een lachsessie tot een zelfgemaakt liedje, van Lea die kwam

zingen in de naam van Beyoncé tot het zingen van kinderliedjes, iedereen kon weer lachen.

Eens aangekomen in de herberg, was iedereen opgelucht om ergens binnen, in een warm nest te kunnen zitten en zich te verfrissen. Je had hierbij verschillende mogelijkheden: een verwarmd zwembad, een sauna, een warme douche, minigolf,

fitnessen, voetballen, gezelschapsspelletjes,... Alles kon en (bijna) alles mocht. De kamers waren dan ook héél speciaal: elke kamer had een naam van een stripfiguur of een stripfamilie... Zo hadden wij de Daltons, een andere kamer Kuifje enz.

Na zo'n vermoeiende dag had iedereen wel een beetje honger gekregen. Een heerlijke maaltijd stond dan ook altijd gereed en dat is te danken aan mevrouw Goolaerts en haar echtgenoot. Elke keer was er wel een extraatje waarmee iedereen heel gelukkig van tafel ging.

's Avonds was er een quiz, een gelegenheid om met je medejaargenoten te kunnen samenwerken, met daarna een beetje muziek ofwel het gezellig maken rond het kampvuur.

Dinsdag 29 april hebben we in de voormiddag de fantastische afdaling van de Ninglinspo gedaan. Het was een

rustige, maar ook leuke wandeling langs het soms moeilijk over te steken riviertje. Er waren er namelijk een paar die niet helemaal droog zijn aangekomen.

Na een lekker broodje gegeten te hebben, hebben we onze wandeling voortgezet richting De Grotten van Remouchamps. Toen we daar waren aangekomen, stond een gids ons op te wachten om ons rond te leiden in de grotten. We vonden het zéér interessant, hoor! Na ons fascinerende boottochtje in de donkere tunnels in de grotten, stond onze bus al klaar om ons weer naar de herberg te voeren.

Toen we waren aangekomen in de herberg, hadden we vrije tijd en mochten we dus kiezen wat we deden net zoals de vorige dag. Regen was er op dat moment niet en je kon door de wolken een paar zonnestralen zien schijnen op het adembenemende landschap, waar je zicht op had als je op het terras stond.

Na het laatste avondmaal van de driedaagse, volgde er een soort van Swingpaleis met dé fuif nadien. Het was een aangenaam gebeuren waarbij iedereen zich amuseerde.

Woensdag 30 mei was onze laatste voormiddag in de Ardennen. Onze mooie driedaagse hebben we afgesloten met slecht weer en kajakken! Onder begeleiding van enkele gevorderden hebben we twaalf kilometer van de Ourthe afgevaren tot in Comblain-au-Pont, waar we de laatste keer samen aten om dan terug naar Oudergem te vertrekken.

Iedereen was vermoeid van de driedaagse, maar het was de moeite waard: we konden ons amuseren en we waren toch actief bezig. Kortom, een zalige driedaagse!

Thyra, leerling van 4d

De nationale plantentuin

Om 8u30 stond het vierde jaar met mevrouw Casteels, meneer Vermeir en meneer Fleurbaey klaar om met de dubbeldekker naar Meise te vertrekken, waar de nationale plantentuin gelegen is. Onze rit naar daar duurde zo'n uur. Toen we aankwamen, werden we per klas ingedeeld, kregen we een eigen gids en kregen we invulblaadjes voor de lessen biologie. De gids leidde ons rond in de tuin en de serres waar de planten stonden. We kregen informatie over het reilen en zeilen van de planten.

Een zes meter hoge cactus, die 1 ton weegt, was het meest spectaculaire dat we daar gezien hebben. Daarna was het een kwartiertje stappen naar de cafetaria van de plantentuin. We aten daar onze boterhammen op en toen iedereen klaar was met eten, vertrokken we terug naar de bus om naar het Fort van Breendonk te rijden.

Veerle, leerling van 4A

Het fort van Breendonk

Na de plantentuin stappen we terug op de bus en rijden we naar Breendonk. Het fort van Breendonk werd gebruikt in de 2de W.O door de Duitsers om er joden en politieke gevangenen in op te sluiten.

In tegenstelling tot Auschwitz werden er hier geen joden of verraders systematisch vermoord. Wel moesten ze er heel hard werken en leefden ze er in de slechtste omstandigheden ooit. Door die slechte omstandigheden en hun behandeling stierven ze vaak toch. Vele mensen wisten niet eens dat er hier in België ook zo van die kampen bestonden.

Voor we binnengingen, zei de gids dat er geen gruwelijke dingen te zien waren ; iedereen was wat opgelucht maar hoe meer de gids vertelde en hoe meer kamers we zagen, hoe meer we ons echt konden inbeelden hoe het er daar aan toe ging. Vandaag leven er nog mensen die in het Fort van Breendonk

hebben gezeten of die daar familie hebben verloren. Ik vond het een heel leerrijke uitstap! We hebben veel bijgeleerd want alle vragen die we hadden zijn beantwoord geweest door onze gids. Na de rondleiding nog even een vieruurtje eten en dan terug naar school.

Bezoek Antwerpen met de tweedes

Op maandag 28 april gingen met het hele tweede jaar op uitstap naar Antwerpen. Eerst

kregen we een rondleiding in de Joodse wijk. Daar bezochten we de synagoge en kregen we uitleg over wat er daar allemaal te zien was. 's Middags gingen we met zijn allen eten in een tof zaaltje. Dan volgde een stadspel in Antwerpen. We waren in kleine groepjes verdeeld en moesten een

vragenbundel oplossen. Niet al te gemakkelijk! De tocht eindigde aan de Schelde, vanwaar we met de bus terug naar Oudergem reden. Het was een toffe en leerrijke dag!

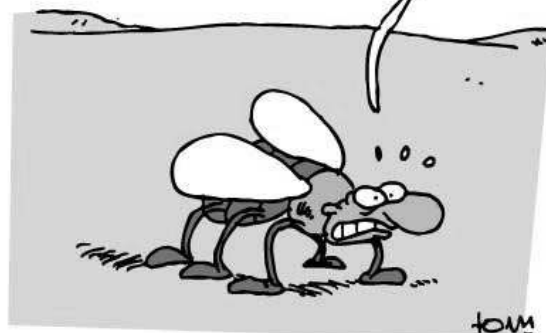
Kelly en Lieselotte, leerlingen van 2B

Workshops woensdag 30 april

Op woensdag 30 april organiseerden we voor de leerlingen van het tweede jaar 4 workshops rond ritme en dans. Op het programma stonden djembé, olievatenpercussie, streetdance en bodypercussie. Het enthousiasme van de lesgevers werkte aanstekelijk. De leerlingen en de leraars konden genieten van een wervelende en gevarieerde voormiddag.

IK HEB VLEGANGST!

DE EENZAAMSTE VLEG ...

Latijnolympiade

Naar jaarlijkse gewoonte nam de 5de Latijnse deel aan de Vergiliuswedstrijd van de Latijnolympiade. Dit is een klassikale vertaalwedstrijd waarbij een vertaling moet worden gemaakt van een opgelegd fragment uit het epos "Aeneïs" van Vergilius, een dichter uit de eerste eeuw v. C. Telkens weer blijkt het een heel boeiende uitdaging om een Latijnse

poëtische tekst in vlot Nederlands te vertalen. Het is een ingewikkelde evenwichtsoefening tussen het vinden van mooie uitdrukkingen in het Nederlands en trouw blijven aan de gedachtengang van de Latijnse tekst.

Hier in de klas samen aan werken in het kader van een wedstrijd, bleek voor de leerlingen een motiverende ervaring: er werd vurig gediscussieerd, geschreven en geschraapt, gewikt en gewogen tot de hele klas tevreden was over het resultaat. We waren dan ook heel blij en fier toen we het nieuws kregen dat onze vijfdes een eervolle vermelding behaalden voor hun prestatie.

Aan de wedstrijd namen 121 scholen deel: 11 werden laureaat en 16 behaalden een eervolle vermelding. Op zaterdag 24 mei mochten de leerlingen een diploma en enkele boeken in ontvangst nemen tijdens de plechtige proclamatie aan de Gentse Universiteit.

E. Marchand, leerkracht Latijn

Reisverslag Straatsburg

Maandag 28 april 2008 vertrokken we op onze langverwachte uitstap naar Straatsburg. We reisden met een comfortabele bus waarin regelmatig een film op de uitklapbare schermen verscheen.

Na een aantal uren rijden, stopten we in Metz om een verfrissende duik te nemen in het olympische zwembad. We moesten allemaal een badmuts over ons hoofd trekken. Vreselijk! Na deze deugddoende afkoeling waren we klaar om nog enkele uurtjes in de bus door te

brennen.

Toen we eindelijk in Straatsburg aankwamen, hadden we nog even wat tijd voor onszelf om de stad te verkennen, waarna we een boottochtje maakten op de Ill, de plaatselijke rivier. Tijdens dit gebeuren kregen we heel wat te horen over de stad in kwestie, onder andere dat de ooievaar (die we ook daadwerkelijk tegenkwamen) het symbolische dier van de stad is.

Na deze heel vermakelijke rondreis door Straatsburg, reden we met de bus naar onze jeugdherberg, waar we een lekker avondmaal voorgeschoteld kregen. Hierna werden de groepjes

die we vooraf afgesproken hadden, verdeeld over de vele kamers.

Nadat we ons even konden opfrissen, maakten we ons klaar om een avondwandeling te maken. Straatsburg zag er heel anders uit dan overdag, zo in het pikdonker. Toen onze benen ongeveer afgesleten waren tot aan onze knieën, keerden we terug naar de 'auberge' om ons gereed te maken voor de wel heel slapeloze nacht. Op de koop toe werd één van mijn kamergenoten betrappt op het bezit van verboden drank...

Na deze, zoals al eerder vermeld, 'verkwikkende' nachtrust, werden we gewekt om 7u. Schandalig, de mensen zo vroeg uit hun bed zetten, nadat ze de hele nacht geen oog dicht hebben gedaan!

Na het ontbijt en het inpakken van onze bagage stapten we wederom op de bus om naar het centrum van de stad af te zakken. Bij de torenhoge kathedraal gaf Mr. Malfriet ons een beetje uitleg over de opdrachten die te vervullen waren. We begonnen met onze zoektocht aan de buitenkant van de kathedraal, we zetten ze verder aan de binnenkant en vervolgens mochten we een gigantisch deel van de stad afzoeken om toch maar een aantal extra punten aan ons rapport toe te voegen. Wat we daar toch allemaal niet voor over hebben!

Na de zoektocht hadden we nog een uur of twee tijd voor onszelf. Ik ging op zoek naar het net op die dag gereleasde Playstationspel 'Grand Theft auto IV' dat ik dan ook wel degelijk vond, zij het enkel in het Frans natuurlijk. Ik heb dan maar de wijze beslissing genomen het spel links te laten liggen en het me in mijn thuisland aan te schaffen.

Toen de vrije tijd afgelopen was, begaven we ons naar de bus en reden we naar het goede oude Lutgardiscollege in Oudergem.

David, leerling van 3C

Paris is burning

Laten we eerst beginnen met een kleine poll. Waaraan denken de mensen bij het woord "Parijs"?

"Parijs is een prachtstad. De Eiffeltoren, de Arc de Triomphe, de Moulin Rouge, allemaal even geweldig."

"Parijs is de modestad bij uitstek. Hoe kan het ook anders? Chanel is daar geboren."

"De Lichtstad is zo romantisch, met al haar bistro's en oude restaurants."

Is Parijs dan niets anders dan de Eiffeltoren en Chanel?

Natuurlijk niet. Parijs biedt meer dan alleen glamour en glitter. Daarom heb ik iemand geïnterviewd die Parijs op een andere manier heeft bezocht, en niet alleen keek naar het oppervlakkige

Parijs. Hier onder volgt mijn interview met de liefvallige Julie Roquet.

Lindsay: Dag Julie, ik ben blij dat je even tijd kon vrijmaken voor dit interview. Je vertrok op schoolreis naar Parijs. Was je er al eens geweest?

Julie: « Neen, ik was er nog nooit geweest. Ik ga niet zo veel op reis met de familie. »

L: Zeg eens eerlijk, keek je er naar uit? Waarom?

J: «Ik keek er enorm naar uit. Op reis gaan is altijd tof, en als je vriendinnen dan ook van de partij zijn, is het dubbel zoveel pret. Ik denk dat iedereen er naar uitkeek, op enkele leerlingen na.

L: Wat was het eerste dat je opviel bij het rondrijden in Parijs?

J: «Ik schrok me rot! Ik had nooit gedacht dat de voorsteden van Parijs zo lelijk zouden zijn! Ik had echt mooie wijken verwacht. Het deed me zelfs een beetje denken aan Brussel.

L: Dus het was geen liefde op het eerste gezicht?

J: «Helemaal niet.

Maar later heeft Parijs me wel kunnen charmeren. De binnenstad van Parijs was dan ook veel aangenamer dan de voorsteden.

L: Wat heeft je dan kunnen charmeren?

J: «De “Quartier Latin”, de “Sacré Coeur”, de verschillende musea,... Vele monumenten zijn me bij gebleven, alleen weet ik hun naam niet meer.

L: Wat was volgens jou het hoogtepunt van de reis?

J: «Goh, die is moeilijk. Er waren zoveel leuke momenten. Eigenlijk te veel om op te noemen. Maar een echt hoogtepunt, dat weet ik niet. Hoewel de avonturen in de “Bistro Romain” dicht in de buurt komen.

L: Zou je Parijs nog eens willen bezoeken, denk je?

J: «Ja, dat denk ik wel. Misschien niet meteen, maar over een paar jaren. Tijdens deze reis heb ik vele dingen bezocht en gezien, maar toch niet alles. Ik zou graag de kerkhoven eens willen bezoeken.

L: Denk je dat je zou kunnen wonen in Parijs? Of studeren?

J: «Ik zou absoluut niet kunnen wonen in Parijs. Parijs is een mooie stad, maar het is ook een toeristenstad. Ik zou liever in mijn eigen landje willen blijven. Ook zou ik hier niet willen studeren. Hoe prestigieus de Sorbonne wel niet mag zijn, ik verkies de Vrije Universiteit van Brussel.

L: Wat vond je eigenlijk van het Louvre?

J: «Ik heb niet echt kunnen “genieten” van het Louvre. We konden er maar een paar uur rondlopen, wat op zich al niet veel is. We hadden niet echt de tijd om stil te staan bij een schilderij, of beeldhouwwerk. En dan hadden we ook nog eens opdrachten gekregen om in te vullen! Kortom, het Louvre vond ik niet adembenemend. Misschien zal ik het museum later nog eens gaan bezoeken.

L: Vond je alle heisa om de “Mona Lisa” niet overdreven?

J: «Ik heb de Mona Lisa bijna niet kunnen zien! Iedereen zat te trekken en te duwen voor een foto van haar. Dat vond ik overdreven. Het is toch ook maar een schilderij? Al die drukte is toch niet nodig?

L: Leuke herinneringen heb je er niet aan overgehouden?

J: «Oh, jawel, maar die hebben niets te maken met het museum zelf. Die hebben meer te maken met meneer Dehairs en zijn talent om de uitgang te vinden.

L: Meneer Dehairs? Vertel!

J: «Echt grappig is het niet hoor. Meneer Dehairs vond de uitgang maar niet, en besloot dan maar de nooduitgang te volgen. Dat was toen behoorlijk grappig. We hadden ook veel bekijks van voorbijgangers.

L: Je hebt je dus kostelijk geamuseerd. Kan je me nog iets vertellen over het hotel?

J: «Het hotel zag er vrij klein uit, maar het was best gezellig. De kamers waren praktisch, en het ontbijt was lekker. Ik was verbaasd dat de school eens een goed hotel had geboekt.»

L: Nou, mijn tijd zit erop. Ik zou je willen bedanken voor je tijd en voor dit interview.

J: «Dat is graag gedaan hoor.

Lindsay, leerling van 5C

LCO in Berlijn

Eindelijk, YES! Vrijdag 25 april! De laatstejaarsreis kan beginnen!

Een bewijs dat iedereen naar dit vertrek duidelijk heeft uitgekeken: iedereen was op tijd en we konden met 5 minuten voorsprong op schema al beginnen aan onze veelbelovende reis.

De eerste uren verliepen zeer rumoerig met enthousiaste verhalen, kwetterend gebabbel en kakelend gelach (vooral op de 3de en 4de rij in de bus). De volgende uren.... iets minder gezoem achteraan, maar nog steeds hetzelfde kwetterend geluid op rij 3. En tegen het eind van de nacht: nog altijd gekwetter van enkele meisjes die beweerden onuitputtelijk te kunnen te feesten. Wij konden dit alleen maar bewonderen...

We slopen zaterdagochtend heel vroeg Berlijn binnen en aten onze platgedrukte sandwiches op, op een bankje bij Alexander Platz, terwijl de stad stilaan begon te ontwaken rondom ons. Het getjilp van frisse Berlijnse mussen én Belgische meisjes sterkte plots weer aan.

We gingen meteen hoog van onze (televisie)toren blazen: de Fernsehturm in het voormalige Oost-Berlijn is de plek bij uitstek om een verkennend panoramisch overzicht te krijgen over de stad en de eerste tred was hiermee ingezet. Daarna konden we beginnen aan een historische wandeling door het centrum van Berlijn met enkele hoogtepunten als een bezoek aan de dom en haar koepel, een architecturale bewondering voor het Natuurhistorisch Museum, een stil moment op de Bebel Platz, een korte halte op Gendarmenmarkt, een fikse mars langs de Britse Ambassade en een lunchpauze in de buurt van Brandenburger Tor.

Even verder maakten we kennis met een monument van Eisenman, opgericht ter herdenking aan de vermoorde Joden : honderden blokken beton, die op een loodrecht patroon geplaatst werden in een golvend veld, geven je

het luguber gevoel dat je rondwaalt in een doolhof van graven.

We slaagden er in zondag fris te verschijnen op het ochtendappel en bezochten 2 musea op het museumeiland: een indrukwekkend Pergamonaltaar liet onze leerlingen eventjes stil worden (eindelijk!).

De namiddag beloofde een

belangrijk hoogtepunt te worden want M. Fleurbay had een 40-tal fietsen gereserveerd en onder een wolkenloze blauwe hemel en een temperatuur van 23° kon dit niet meer stuk. De begeleidende gidsen toonden weer een andere kant van bruisend Berlijn: een stad met grote contrasten, die je perfect per fiets kan verkennen!

Een bezoek aan het Joods Museum stond maandag op ons programma en weer werd de mond gesnoerd van enkelen onder ons. Een symbolisch monument van 49 schuin geplaatste zuilen met olijfwilgen, liet onze hersenen desoriënterend werken (bij de ene al wat langer dan bij de andere), maar de Holocausttoren in het museum was dé meest sublieme ver-“beeld”-ing van gevoel voor architectuur. Wat woorden niet kunnen omschrijven, kon je hier letterlijk voelen!

Op een vrije namiddag konden onze leerlingen een beetje bekomen van deze surrealistische indrukken en hadden ze de keuze: verder Berlijn verkennen, kuieren of gaan shoppen ?

's Avonds onderging ieder van ons een zware veiligheidcontrole, maar we werden allemaal toegelaten in het parlementgebouw, de Reichstag. Een bezoek aan het dak gaf een verrassend zicht op een glazen koepel, waarin 2 spiraalvormige hellingsvlakken naar de top leidden. Een schitterend verlichte

stad lag aan de voeten van 38 LCO leerlingen en 4 LCO leerkrachten : een onvergetelijk panorama, dat gretig werd geapprecieerd.

De laatste dag werd er weer kunst op ons afgevuurd in de Neue Galerie en het Hamburger Bahnhof Museum, hier op een extreme manier: moderne beeldende kunst toont ons dat dit niet alleen te beschouwen is van op afstand, maar je kan er werkelijk door wandelen en dit in 3D

meemaken alsof je deel uitmaakt van het kunstwerk. Zoals te voorspellen voelden sommige leerlingen zich zeer thuis in deze bizarre sur-realiteit.

In de namiddag, pijnlijke ernst : een bezoek aan een concentratiekamp even buiten Berlijn. En 's avonds.. nog meer ernst : koffers pakken om de volgende dag huiswaarts terug te gaan.

Maar in de voormiddag eerst nog even een bezoekje meepikken aan een "Unité d'Habitation" van Le Corbusier en het vernieuwde Olympiastadion. Ook in dit stadion hebben de Berlijners geweten dat het LCO op bezoek kwam. Geen gekwetter of getjilp meer maar een echte "Mexican wave" onder zwaar gejoel en gejuich!

De terugweg naar huis : veel beeld, weinig klank (zelfs niet op rij 3 en 4) en superdomme films als "Scary Movie" en "Borat". WAZAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

C. Ceuppens, leerkracht PO

Met het vijfde jaar naar Ieper

Op maandag 21 april ll. was er voor het vijfde jaar een daguitstap voorzien naar Ieper. Mevrouw De Winkeler, lerares geschiedenis in het desbetreffende jaar, liet er van bij de aanvang geen gras over groeien. Dit ging niet zomaar een plezierreisje worden. De leerlingen kregen bij het begin van de busrit een bundel die op dat moment nog leeg was, maar bij de terugreis volledig ingevuld zou zijn.

Ieper is een mooie stad. De stad heeft een belangrijke rol gespeeld in de geschiedenis. Getuigen daarvan zijn het belfort en de hallen. Iedere stad van aanzien beschouwde het indertijd als symbolen van macht en zelfstandigheid. Maar Ieper is ook een vestingstad.

Het is een ommuurde stad waarvan het patroon ons fel doet denken aan Vauban, de vestingbouwer bij uitstek. Momenteel kan je op de vestingmuren wandelen of fietsen. Misschien moet het nog wat meer toeristisch uitgebouwd worden. De mogelijkheden zijn er alleszins. Er zijn zo veel scholen in Engeland die trips organiseren naar Ieper, omdat er studenten van hun school of universiteit daar gestorven zijn tijdens de wereldoorlog. Zij bezoeken niet alleen de stad, maar ook alle kerkhoven in de streek.

Het weer viel mee en het werd zelfs een mooie lentedag. De ontluikende bloesems vormden een fel contrast met de onmiskenbare aanwezigheid van de eerste wereldoorlog. De periode van 1914-1918 laat in Ieper diepe sporen na. Het lijkt of de hele stad, de hele regio gefocust is op de eerste wereldoorlog. Je kan er ook niet naast kijken. Overal waar je komt, zijn er herinneringen en verwijzingen.

Onze eerste halte was het “In Flanders Fields”-museum dat gevestigd is in de statige hallen. De naam verwijst naar het beroemde gedicht van John McCrae dat geschreven werd begin mei 1915. In het gedicht doet hij eigenlijk een oproep voor de volgende generaties en vraagt hij om het werk van de soldaten die gesneuveld zijn in ere te houden en verder te zetten. De doden zullen geen rust kennen, als hun gevecht tevergeefs was, ook al blijven in de velden van Vlaanderen de klapprozen groeien en gaat het leven door. De klapproos wordt een soort van symbool dat verwijst naar de oorlog. Overal vind je de klapprozen terug. De zaadjes van klapprozen zitten

diep in de grond. Een boer moet diep ploegen om die boven te halen, maar door de vele granaten die afgevuurd werden, werd de grond opengereten en kwamen de zaadjes naar de oppervlakte. Daardoor groeiden er zo veel klapprozen op het oorlogsterrein.

Het museum brengt het verleden terug: met foto's, film, kaarten, gebruiksvoorwerpen, gevonden voorwerpen. Iedere bezoeker krijgt bij het begin een kaart. Met behulp van deze kaart kan hij het leven volgen van een bepaalde persoon voor, tijdens en na de oorlog. Deze verhalen zijn reconstructies, gebaseerd op brieven die gevonden zijn. Ook nu nog worden zo'n brieven ontdekt bij het leegmaken van een huis en dan worden ze overgebracht naar het museum, waar geschiedkundigen alles in ruimte en tijd ordenen.

Na de lunch en de bijhorende pauze ging het, onder leiding van twee gidsen, naar de beroemde poort waar duizenden namen van gevallen soldaten gegraveerd zijn. Op dat moment beseft men ook heel duidelijk dat het om een wereldoorlog ging. Er waren soldaten uit alle continenten. Velen dachten kennis te maken met een deel van de wereld. Met de bus werd er een rondrit langs de verschillende kerkhoven gedaan. Massa's kruisjes en soms één kruisje voor verschillende mensen. Na het bezoek aan het museum was het duidelijk dat deze oorlog een grote tol heeft geëist. Staan de kruisjes of gedenkstenen dicht bij mekaar, dan wou dit zeggen dat de doden niet meer herkenbaar

waren. Alleen van het aantal was men dan zeker. Ze werden dan samen begraven. Opvallend was ook dat vele soldaten maar zo oud geworden waren, als de bezoekers van het kerkhof. Jonge mensen van 15, 16, 17 en 18 jaar kwamen op een gruwelijke wijze aan hun einde.

Het kerkhof van Langemark was, volgens de gids, nog aangehaald door Hitler. Hier waren vele soldaten begraven die samen als studenten, beslist hadden om mee te gaan strijden. De kameraden van Langemark vormden, volgens Hitler een ideaal voor de generaties in de periode van de Tweede Wereldoorlog.

Dat de Eerste Wereldoorlog nog altijd aanwezig is in deze streek, werd op een eenvoudige manier aangetoond. Boeren vinden nog dikwijls munitie in hun velden en leggen die dan langs de kant van de weg, waar ze later door speciale diensten wordt opgepikt. Ook worden gronden, die gaan gebruikt worden als industriegrond, eerst onderzocht op sporen van de oorlog. Zo kwamen we in een industriezone terecht, waar tussen twee bedrijven in, een groot gebied was gevrijwaard. Er bevond zich een ondergronds gangenstelsel met opslagplaatsen.

Het was een boeiende trip, die ons onderdompelde in een periode van geweld, gevechten op leven en dood maar ook van grote idealen. Voor ons nu, is het moeilijk te geloven dat er zo veel mensen gestorven zijn voor hun idealen, voor een betere wereld. We willen ook dikwijls dat er iets veranderd, maar zouden we daar ook zo'n hoge prijs voor betalen?

D. Buys, begeleidende leerkracht.

Culturele avond 2008: Macbeth!

Op 9 en 10 mei waren ongeveer 250 mensen getuige van alweer een geslaagde culturele avond. Een avondvullend stuk op de planken brengen met leerlingen op school is nog iets helemaal anders dan bijvoorbeeld bij een toneelvereniging. De motivatie is dikwijls anders ("Ik doe mee want mijn vriendin doet mee"), de repetitietijd en -plaats zijn verschillend (tijdens de middagspeeltijd in een

klaslokaal), en de regisseurs zijn anders (leraars!). En toch lijken dezelfde wetten te gelden: je kneedt een groep, boetseert een spektakel en aan het einde van de rit ontstaat er iets magisch; iets wat niemand kan verklaren.

Het heeft ons geen bloed of tranen gekost, maar misschien af en toe wel wat zweet. Toch waren we apetrots dat we u onze eigen 'Macbeth' mochten voorstellen. Geen klassieke Shakespeare, maar wel een versie die op haar manier tot de verbeelding sprak. Wij willen iedereen die heeft meegewerkt, voor en achter de schermen nog eens bedanken voor de vele leuke uren. Wie nog wil nagenieten kan even een kijkje nemen op onze website waar foto's en zelfs korte fragmentjes te bekijken zijn: www.lutgardiscollege.be.

W. Vanderstraeten, leerkracht Nederlands

HENSLOWE

Mr.Fennyman, laat me je iets uitleggen over de theatersector. De natuurlijke toestand van een toneelproductie is een

opeenstapeling van onoverbrugbare hindernissen die van de voorstelling een totale ramp zullen maken.

FENNYMAN

Wat moeten we dan doen?

HENSLOWE

Niks. Vreemd genoeg loopt het altijd allemaal goed af.

FENNYMAN

Hoe?

HENSLOWE

Dat weet ik niet. Het is een mysterie.

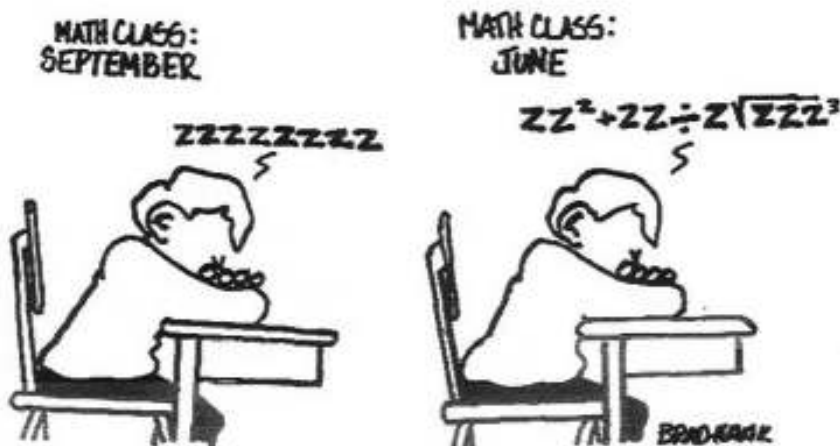
Uit: Shakespeare in Love.

Brusselse Tutoren voor Scholieren

Kortweg BRUTUS-project

In 2006 startte de Universitaire Associatie Brussel met het BRUTUS-project (Brusselse Tutoren voor Scholieren). Studenten van het Brussels hoger onderwijs (tutoren), die daartoe worden opgeleid, ontfermen zich over kleine groepjes scholieren in het Brussels secundair onderwijs en bieden extra ondersteuning bij het behalen van een diploma. Een bijkomende bedoeling is te werken aan studievaardigheden en taalgebruik opdat de slaagkansen in het eerste jaar bachelor zouden vergroten.

Het project wordt gedragen door de Vrije Universiteit Brussel, de Erasmushogeschool Brussel, de Vlaamse Gemeenschapscommissie in het kader van het Federaal Impulsfonds voor Migrantenbeleid en op voorstel van Minister Guy Vanhengel.

Het Lutgardiscollege wil een school zijn waar iedereen zich thuis voelt en waar iedereen de begeleiding krijgt die hij of zij nodig heeft. Heel wat leerkrachten spannen zich hier dan ook dagelijks voor in. Zo wordt er

gezorgd voor remediëringsoefeningen en geven heel wat leerkrachten tijdens de middagpauzes bijles. Voor sommige leerlingen blijft dit echter onvoldoende. Ze hebben behoefte aan meer uitleg en zijn dus gebaat met permanente bijles.

Dit jaar kreeg onze school, samen met 10 andere scholen uit het Brusselse, de kans om deel te nemen aan het BRUTUS-project. Na een bescheiden start in oktober, kende het project vooral in het tweede semester succes. Een dertigtal leerlingen uit de tweede en de derde raad kregen elke week gratis bijles na de schooluren. Dit zowel voor taalvakken (Engels en Duits) als voor wetenschappelijke vakken (Wiskunde en Fysica).

Na de begeleiding werd van alle deelnemende scholieren een studievaardigheidsenquête afgenomen. Uit deze navraag bleek dat het directe contact met een student uit het hoger onderwijs een positief effect heeft. Minstens de helft van alle leerlingen uit het secundair heeft door het BRUTUS-project meer zin gekregen om verder te studeren. Enerzijds omdat ze een beter begrip en kennis van de leerstof kregen, anderzijds omdat ze op een snelle manier informatie over het hoger onderwijs konden inwinnen.

We hopen dat ook onze studenten heel wat voldoening hebben gehaald uit deze lessen en dat het een positief effect heeft gehad op hun resultaten. Het Lutgardiscollege hoopt ook volgend jaar deel te kunnen uitmaken van dit project. Bij de aanvang van volgend schooljaar zullen de leerlingen op de hoogte worden gesteld of het project opnieuw kan doorgaan.

S. Verheyden, coördinator van het BRUTUS-project in het LCO

Indien u graag nog wat meer over dit project te weten wilt komen, surf dan naar <http://www.universitaireassociatiebrussel.eu>

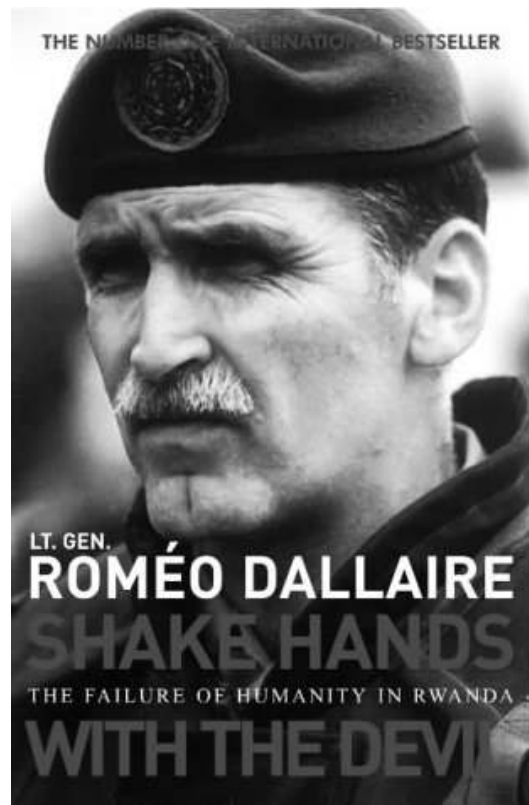

Never again

A short story

After the Holocaust, the United Nations promised that this was never going to happen again. We are now in the mid nineties, and we still watch upon the perpetrators with disgust and contempt, as we have not forgotten the atrocities that revealed the depth of human cruelty fifty years ago.

Around the same time, U.N. soldiers are being deployed in an African country so as to resolve the tensions between the two local ethnic groups. In a luxurious hotel that hosts several Western diplomats and politicians, two men are having a discussion at the bar. The first one is Paul, the owner of the hotel. Despite his family's disapproval he married a woman of the opposing ethnic group. The second man is Colonel Dallaire, the head of the U.N. mission.

“Congratulations, Colonel, you have performed a minor miracle,” says Paul.

The colonel, lifting his head: “Congratulations, huh?”

“Yes, sir, the U.N. has granted you the additional troops that you requested.”

“You should spit in my face.”

“What do you mean, sir?”

“You’re dirt. We think you’re dirt, Paul.”

“Who is ‘we’?”

“The West, all the superpowers, everything you believe in.”

“I don’t understand.”

“They’re not here to protect you. They are here to evacuate all the foreigners. By which they mean the whites, of course.”

“Are they just going to leave us behind?”

“Most contingents will. They’re freaked out because their soldiers are being murdered. Just last week I lost 10 Belgians that I had assigned to the protection of the Prime Minister. After that, Belgium decided to withdraw their 400 soldiers.”

“But you are staying, right? I am hiding hundreds of Tutsis in this hotel. If you leave, the militia is going to raid this place and murder everyone.”

“I have a few hundred soldiers for the protection of the whole country, and they’re not allowed to shoot any civilians. What do you expect from me? I can’t stop a million people from participating in a massacre. I can give you a guard or two, but nobody is going to stop the slaughter.”

At this moment, a journalist and his cameraman enter the room and put a tape in the video recorder. The TV shows black people executing women and children with machetes.

“What is this?” Paul asks.

The journalist answers nervously: “We recorded this an hour ago a few miles from here. It is horrible. We almost got lynched.”

Paul is terrified. He sees how the soil is being colored red by the unceasing stream of blood. The tape show a child being cut into pieces by a man whose hate looks just as intense as it is blind.

“You have to show this on the Western TV,” says Paul naïvely, “it is the only way we have a chance that people might intervene.”

The journalist answers “And what if no one intervenes?”

Paul protests with disbelief “How can they not intervene when they witness such atrocities?”

“I think if people see this footage they’ll say, “Oh, my God, that’s horrible,” and then go on eating their dinner.”

Paul cannot comprehend that one wouldn’t react when shown so much distress. In the background, he hears the radio: “We have been tolerating these cockroaches for too long. They have exploited and stolen us. It is time to clean up

this country from their presence and take back what is ours. It is time to cut the tall trees.” A cold shiver went up his spine. The colonel turned off the radio. What can you do, when a country descends into madness and the world closes its eyes?

Over the next few months, Paul bribed the militiamen so they would spare the defenseless guests of his hotel while millions were brought to death in the rest of the country. By doing so, he succeeded in saving more than a thousand lives. This can be considered a dim light in the darkness of humanity, but nonetheless it shows that a man can stand up against evil and make a difference. We, on our side, must be ashamed not to have acted. We have let history repeat itself with a terrifying indifference and have shown the limits of concepts like equality and democracy on an international scale. Never again?

Damien, leerling van 6B

Nieuws van de milieuraad

Bij het begin van de lente werden de leerlingen van het Lutgardiscollege verrast met een aantal zomerse nieuwigheden op de speelplaats. Een barbecue zat er nog niet in, maar wel vijf splinternieuwe houten picknicktafels. Vier werden aangekocht door het oudercomité met de opbrengst van Zaterdagmiddag Uit Eten (elk jaar in november), waarvoor onze dank. De milieuraad heeft ook een tafel gekocht met de opbrengst die het inleveren van oude inktpatronen in de voorbije jaren heeft opgeleverd. Vooral blijven recycleren is dus de boodschap.

De school heeft ook komaf gemaakt met de blikjes van de Coca-Cola company. Voortaan staan er automaten (het zullen er meerdere zijn in de toekomst) met melkproducten en water. De Vitalinea-lijn met kunstmatige zoetstoffen moet nog vervangen

worden door gezondere producten.

En hoe meer we milieuvriendelijk het onnodige afval vermijden of het onvermijdelijke afval proberen te recyclen, hoe groter de kans dat we nog enkele tafels kunnen bijkopen. Daar is al nood aan, want op zonnige dagen zitten de picknicktafels afgeladen vol.

De milieuraad heeft ook bloembakken geplaatst en hoopt dat die vanaf september gevuld zullen worden met prachtige klimrozen, geurige seringen of ander groens.

Heb je meer/betere ideeën om onze school gezonder en groener te maken, meld je dan bij de voorzitter van de milieuraad: Diederik van 5C.

Born in Africa

Elk jaar voeren de leerlingen van het Lutgardiscollege een aantal solidariteitsacties voor Born in Africa. Dat de vele duizenden Euro's die daarvoor ingezameld worden (dit jaar: 2776 Euro), niet verloren bewijzen de foto's en de brief op de volgende bladzijde.

Hartelijk dank aan alle leerlingen die hun steentje hebben bijgedragen!